

GLENEDEN, B.C., CAN.

Tervehdän Selma-tätiä ja kaikkia pieniä ja suuria Toverittaren lukijoita ja toivon kaikille onnellista uutta vuotta.

Niin, minä olen 11 vuoden vanha orpopyttö ja minulla on 12 vuoden ikäinen veli Edwin. Me asomme täidin ja isoisän luona farmilla. Käymme molemmat koulua ja minä olen kolmannessa luokassa ja minun veljeni on neljännessä luokassa. Meidän koulussa on melkein kaikki oppilaat suomalaisia ja minun koulussa oloajallani on jo ollut kuusi opettajaa ja nyt tulee seitsemäs.

Meillä oli oikein hyvä opettaja kaksi vuotta, Mrs. Stirling, mutta kun hän oli sosialisti, niin ei hän saanut opettaa meidän koulussa. Voi kun se oli meille lapsille paha kun me pitiin hyvän opettajan menetimme ja me kaikki lapset hänestä pidimme paljon.

Nyt meidän pitäisi ihaila sotaa ja lukea ja laulaa aivan sodasta, sellaisia opettajia meidän koulussa nyt on ollut viime vuosina ja me kaikki suomalaiset lapset täällä emme halua opetella sotalauluja.

Ja nyt meitä on kielletty että me emme saisi puhua suomenkieltä koulupihalla. (Mitä Selma-täti tästä sanoo, onko meidän tuota kieltoa toistava?)

Minä haluan opetella lukemaan suomenkieltäkin. En minä vielä paljon osaa, mutta minä luen aina Toverittaren lasten osastosta kaikki kirjoitukset ja jos tämä pääsee Toverittaren lasten osastoon, niin minä toistekin kirjoitan ja annan tietää minkälaisen opettajan me nyt ensi lukukaudella saamme. Meidän koulu alkaa huomenna.

Ja toivon nyt vaan kaikille hauskaa mäen laskua ja luskasta luistinjäättä.

VIENO WILSON.

Kyllä on parasta totella kun ei se vaatimus sen ankarampi ole. Sen tarkoituksena on vaan se, että te pikemmin oppisitte puhumaan sujuvasti englanninkieltä, kun kaitken koulussa-oloalokanne siitä harjoittelisitte ja koulupihalla leikkessä se puhe parhaiten luistaa—se käy teillä siellä luonnollisemmin kuin lukutunneilla läksyjä lukiessa. Puhukaa vaan englanninkieltä koulussa, onhan teillä kotona tilaisuus puhua suomenkieltä.—Selma-täti.

MAYNARD, MASS.

Koska huomasi kirjoitukseni painettuna Toverittareissa, niin ilmoitan taaskin meidän Ihannellittomme toiminnasta. Meillä taasen muuttui toisen luokan opettaja. Maiju Saleniusksen tilalle valittiin Alfred Hautamäki, ensiluokan opettajana toimii edelleenkin Sanni Lindfors. Meidän lauluseuran opettaja, Oskar Felt poistui paikkakunnalta ja hänen tilalleen valittiin William Klemola. Meidän opetusaineemme ovat seuraavat: ainekirjotus ja kirjat, joita luemme, ovat Suomen kieloppi, yleinen historia ja Suomen historia. Meidän opettajamme luennot meille ja meidän täytyy kirjoittaa omintakeisia ainekirjoituksia.

Meillä oli myöskin joulujuhla. Mutta kun meidän oma haalimme ei ollut vielä silloin valmis, niin täytyi juhla viettää hyvin pienissä tiloissa. Pääasiassa oli lapsilla ohjelmaa, oli lauluja ja runoja. Joulupukki oli myöskin saapunut sadunmaasta ja jakoi runsaasti lahjoja.

Nyt vielä mainitsen tässä erään asian, joka on hyvin vähäpätöinen, mutta samassa hyvin mieltäkiinnittävä.

Niin ikävä kun se onkin sanoo, että täällä Maynardissa on syntynyt jotakin väittelyä osaston jäsenien kesken juuri lasten Ihannellittosta. Maynardin s. s. osaston jäsenet päättivät, että lapset alle kahdeksantoista ikävuoden tulisi kuulua Ihannellittoon, jos nimittäin he haluavat toimia osastomme alaosastoissa. Mutta erään alaosastomme lapset ajkoivat sitä vastustamaan, he muka olivat liian isoja ja ehkäpä liian kehittyneitä. Tämä vastahakoisuus oli jo voitettavissa ja useimmat heistä jo yhtyivät Ihannellittoon, mutta tämä asia paisui niin suureksi, että päätettiin ottaa paremmin selvää piirikomitean sihteeriltä ja selville tuli, että kuudentoista ikävuoden vanhana saavat lapset yhtyä 15 sentin jäsenmaksulla osastoon. Sitä minä en nyt tiedä, jäävätkö he pois Ihannellittosta vai ei. Minun toivomukseni olisi, että kaikki edelleenkin jatkaisivat Ihannelliton koulua niin kauan kuin mahdollista. Minä en ainakaan usko, että kukaan on liian viisas, sillä meidän riveissämme tarvitaan paljon tietoisia miehiä ja naisia ja nykyisestä nousevasta polvesta on juuri tilaisuus kehittää sosialistipuolueeseen itsetietoisia jäseniä.

Vielä lopuksi toivon kaikille taistelevoille ja toverittarille tarmoa ja intoa alkavan vuoden jatkuvassa taistelussamme köyhälistön suuren asian puolesta.

SAIMI KLEMOLA.

PEABODY, MASS.

Toverittaren pienet sekä suuret lukijat! Itämämme, joka oli jouluaaton aattona, onnistui kaikkiin puoliin hyvin. Avauspuhe oli erittäin mainio, jonka esitti Toivo Laine. Kööri-laulu myöskin onnistui hyvin. Ja vielä sitten oli paljon muuta ohjelmaa, kuten soittoa, runoja, kertomuksia ja näytöskappale "Valon tiehän". Lopuksi oli tanssia "Kotkan" säestyksellä. Sen iltaman jälkeen oli kahden viikon loma. Vaan nyt taas olemme alkaneet toimintamme.

Viime sunnuntain kokouksessa päätettiin edelleenkin jatkaa voimistelu-harjoituksia joka keskiviikko kello viisi, ja myöskin lauluharjoituksia tiistaisin kello seitsemän.

Päätettiin perustaa orkesteri koulun lopettajaisiin. Ensimmäisenä päätettiin pitää ensimmäinen harjoitus. Johtajaksi rupeaa toveri Karl Ferin.

En tiedä muuta tällä kertaa. Toisten lisä.

IRJA FERIN.

SAND COULEE, MONT.

Haloo, Selma-täti:— Tämä on ensimmäinen kerta, kun kirjoitan Toverittareen. Minä olen toisella luokalla koulussa ja olen kahdeksan vuoden vanha. Minulla on kolme sisarta ja kaksi veljeä. Yksi minun ystäväni on viidennellä luokalla ja toinen käy korkeakoulua. Minun vanhin veljeni ei nyt käy koulussa, mutta menee taas ensi vuonna. Hän on käynyt koulua jo kaksi vuotta Missoulissa, jonne hän taas menee kouluaan jatkamaan. Se on laki-koulu, jossa hän käy. Minun nuorin veljeni on seitsemännellä luokalla. Täällä paloi haali jouluaatto-iltana. Kaikki ihmiset pääsivät pois, ettei ketään loukkaantunut.

Ei täällä ole suomalaista sunnuntai-koulua. Minun äitini ja isäni opettavat minua lukemaan ja kirjoittamaan suomenkieltä.

Hyvästi Selma-täti. Minä kirjoitan taistekin, jos tämä kirjeeni julkaistaan Toverittaren palstoilla.

JULIA ANDERSON.

MONESSEN, PA.

Nyt tervehdän Selma-tätiä ja laajaa Toverittaren lukijakuntaa.

Elämä on taistelua. Niinpä täälläkin Monessenissa kapitalismi koettaa kaikkensa pimitää ja vastustaa työväenliikettä. Kuten täälläkin on rakennettu Billy Sundaylle muuttalattia, johon on papit ja piispat myyneet tikkettä etukäteen—pitkälle löppötystä, mutta minä ihmettelen, että pitäisi lastekin tämän ymmärtää, kun mies puhuu asiasta, josta ei itsekään tiedä eikä ymmärrä. Mutta minä en tiedä milloin herru Billy saapuu.

Mutta koetetaan me nuoret, etenkin Ihannellittolaiset kaikkemme, että ei meitä saisi tuollaiset humpuukit pimitää. Ja te vanhemmat, pankaa lapsenne Ihannellitto-kouluun, sillä siellä opetetaan uuden ja paremman ajan katsomusta. Täällä Monessenissa Ihannellitto on perustanut lapsille lehden, mutta nimeä ei sillä ole, vaan kyllä se pian saadaan.

Ja sitten vielä perustettiin voimisteluseura, jonka johtajaksi tuli Henry Mykkänen, joka on Suomessa käynyt koulun, joten toivon siitä jotakin tulevan.

Kyllä kai nyt riittää täksi kertaa. Toisten lisä. Sydämelliset terveiset kaikille Toverittaren lukijoille, isoille ja pienille. Tositoveruudella, BENELLA SORJONEN.

ÄIDIN PARAS JOULULAHJA

Kirj. Helma Heinonen.
(13-vuotias)

Katri oli 6-vuotias tyttö, hyvin kiltti ja tottelevainen vanhemmilleen, eikä koskaan pannut vastaan, jos häntä käskettiin juoksemaan asialle eli jotain tekemään.

Kaksi viikkoa oli enään joulun. Katri aina iltasin vuoteella ollessaan ajatteli mitä antaisi äidille joululahjaa.

Katrilla ei ollut rahaa, että ostaa mitään, sillä hän ama pani pankkiin kaikki penninsä, mitkä hän sai.

Oli jo jouluaaton aatto. Katri aikoi jättää koko joulumeinigit seuraavaan jouluun kuin hän huomasi isän. Hän juoksi isän luokse, isä otti Katrin syliin ja kysyi: "Mitä Katri nyt tahtoisit?"

"Niin, isä, huomenna on jouluaatto, enkä minä oikein tiedä mitä antaisin äidille joululahjaa."

Isä rupeasi nauramaan ja kysyi: "No tarvitaanko sinä rahaa?"

"Minulla ei ole rahaa?"

"Otetaan pankista?"

"Mutta minä en tahtoisin särkeä pankkia."

"Otetaan niin ettei särjetä."

"Mutta äiti sitten huomaisi, että pankissa on ollut varkaita."

"Kyllä minä sitten panen sen rahan takaisin, kun saan pientä rahaa."

Katri ei suostunut siihenkään,
(Jatkoa kolmannella sivulla.)

RAHA-AARRE JÄÄN ALLA

Kirj. Klaudie P.
(Jatk.)

Tytöt hankasivat jäätä käsiin ja jaloin, löivät kengän kannalla, saamatta mitään jälkeä kirkkaaseen jäähän.

"Mutta se on aivan varmaan kymmenen pennin raha", sanoi Kaisa. "Silloin me saamme kumpikin viisi penniä ja tiedätkös, mitä minä ostan omallani?"

Jatkoivat hän innoituneena istuen vastapäätä Iidaa ja katsellen paksun jään läpi aarreita. Ila vastasi, lyöden kätensä yhteen: "Tiedätkös, kohta on Pääsiäinen ja minä ostan äidilleni lahjaksi sellaisen pienen kuvan, joka seisoo pöydällä, sellaisen pääsiäiskuvan..."

"Juuri samaa minäkin ajattelin", säesti Kaisa. "Mutta miten me saamme sen tuolta jään alta?"

"Meidän täytyy hakea kirves ja hakata jää rikki", vastasi toinen.

"Mutta meidän täytyy lumella peittää tuo paikka, ettei toiset näe", sanoi Kaisa taas, ja he alkoivat tielle heitellä lunta ja jaloillaan tasoittaa sitä. He katsoivat taakseen, vaan vihamehviä ei näkynyt. He olivat kiertäneet lahden ympäri, ehkä menivät jonnekin kylään. Vilkkaasti keskustellen siitä lahjan ostosta, häipyivät heiltä kokonaan epäilykset siitä, etteikö tuo olisi ollut aivan oikea raha. He olivat niin onnelliset, niir rikkaat mielestään. Eikä ihme, sillä viisipenninen Suomessa köyhän perheen lapselle oli aivan harvinaisuus. Kuinka äiti sitte ihastuu lahjasta, arvelivat he ja päättivät olla puhumatta mitään kotona koko asiasta, ja lupasivat huomenna jälkeen koulun tulla jälle kirveen kanssa.

Nyt he olivat saapuneet Kaisan kouportille. Lupasivat aamulla tavata toisensa koulumatkalla ja sitten raikkaasti naurahtaan erkanivat he. Kaisa oli niin nälissään, hän oli varma että ruoka jo odotti häntä ja hän varmaan syöpi kaksi kertaa niin paljon kuin muulloin.

Hän astui ovesta sisään pienen huoneeseen, joka oli heidän kotinsa, heidän kamarinsa, kyökkinsä, pesutupansa ja salinsa samalla kertaa, kuitenkin se ollen puhdas ja kodikas. Ruuanhaju, täytti huoneen. Lihasonpan ja juuriksien voimakas tuoksu teki tytön melkein sairaaksi.

"Terveisiä kirkosta, äiti, mummo ja isä", sanoi hän riisuessaan.

"Vai terveisiä kirkosta! Tiedätkö edes kirkossa olleesikään?" tervehti häntä äiti.

(Jatk.)